

Damiaan

Terwijl Damiaan in Hawaii was, verspreidde de ziekte lepra zich razendsnel. Lepra is besmettelijk en er was nog geen medicijn. Iedereen die de ziekte had, werd naar het eiland Molokai gebracht, ook de kinderen.

Op dat eiland woonden alleen zieke mensen.

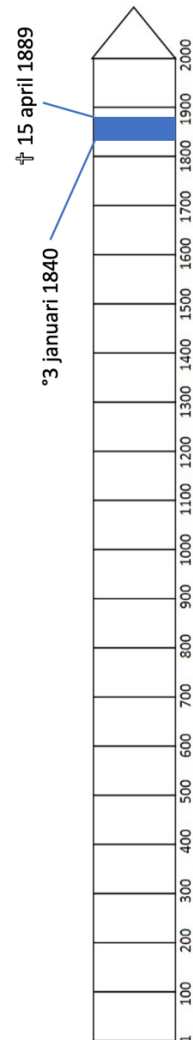

Damiaan wilde dicht bij hen zijn, en hij nam met hen de boot naar Molokai. Voor hij opnieuw aan zijn werk begon, rustte hij uit onder een bijzondere boom, een pandanusboom. Hij bad er en

kwam dicht bij God en God kwam dicht bij hem.

Het werk op Molokai was moeilijk: er waren weinig huizen, geen dokters, vele mensen stierven aan lepra. Maar Damiaan bleef opgewekt en vol goede moed.

Hij bouwde houten huizen voor de mensen. Hij bouwde een houten kerkje en vierde er de mis. Hij ging bij de zieken op bezoek en hij speelde met de kinderen. En af en toe schreef hij een brief naar zijn familie in België. Dan vroeg hij hoe het met iedereen ging.

DE HEILIGE DAMIAAN

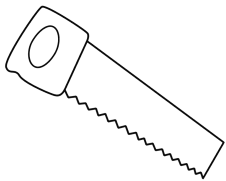
HERINNERD OP 10 MEI, GESTORVEN IN 1889)

Het verhaal van Damiaan

Bijna 200 jaar geleden werd Damiaan geboren in België, in Tremelo. Hij heette toen nog niet Damiaan. Zijn ouders gaven hem de naam Jozef. Hij groeide op in een grote familie met 3 broers en 4 zussen en God was dicht bij hen.

Zijn ouders hadden een boerderij. Op een boerderij is altijd veel werk. De kinderen hielpen mee. Jozef verzorgde de dieren en hij werkte op het land. Bij de timmerman in de buurt leerde hij met hout werken.

Toen hij 18 jaar was, besloot hij, net zoals zijn oudere broer Pamfiel, thuis weg te trekken en naar het klooster te gaan. In het klooster vond hij een nieuwe thuis en lachte hij veel. Hij kreeg er een nieuwe naam: Damiaan.

Zijn broer Pamfiel maakte zich klaar om op missie te vertrekken naar Hawaii, maar kort voor zijn vertrek werd hij ziek. Damiaan vertrok als missionaris in zijn plaats. Hij was 23 jaar.

Hij vroeg ook om geld of om materiaal. Omdat hij bleef aandringen, noemden sommige mensen hem een zaag.

Hij was nog steeds zo ijverig als een bij. Hij had een nieuwe plek gevonden, en een nieuwe familie. En God was dicht bij hen.

Damiaan kwam dicht bij de zieke mensen, zo dicht dat hij zelf ook lepra kreeg. Na een tijdje kon hij niet meer uit bed. Hij wist dat hij zou sterven, maar hij bleef opgewekt. Hij bleef ook bezorgd over zijn nieuwe familie, in het bijzonder over de kinderen. Hij schreef nog brieven om knikkers voor de kinderen te bestellen, zodat ze konden spelen. Hij stierf met een glimlach op zijn gezicht. Hij wist dat hij naar God ging, de Vader van alle mensen.

Hij vond een laatste rustplaats onder een bijzondere boom, de pandanusboom.

We herinneren ons Damiaan, omdat hij wist dat we één grote familie zijn.

Het zou daar zijn werk zijn om over Jezus te vertellen en om voor de mensen te zorgen. Hij nam afscheid van zijn familie en reisde per boot naar de andere kant van de wereld. De reis duurde wel 140 dagen.

In Hawaii was alles anders: de taal, de gewoontes, het geloof, het weer, de dieren, zelfs de bloemen.... Het schrok Damiaan niet af. Hij wist dat God ook

hier dicht bij hem was.

Eerst leerde hij de taal en werd hij priester gewijd. Dan begon hij opgewekt en vol goede moed aan zijn werk. Wat was zijn werk?

Hij ging bij mensen op bezoek, vooral bij de zieke mensen. Hij vertelde de mensen over Jezus. Hij bouwde kerken en kapellen in hout.

Hij kweekte groenten. Hij hield schapen en bijen.

Ja, hij was zo ijverig als een bij. Hij had in Hawaii een nieuwe plek en een nieuwe familie gevonden. En hij zorgde er goed voor. En af en toe schreef hij een brief naar zijn familie in België.